

Natečaj Možgani in telo 2022

Moja kitara: za možgane in telo

Moja najljubša dejavnost je igranje kitare. Zanj sem se verjetno odločil zato, ker sta na ta inštrument prej igrala že moja mami in starejši brat. Poleg njiju sta v moji družini po mamini strani tudi babica in dedek igrala inštrument, in sicer violino. Kar se mi zdi še pomembnejši razlog, da rad igram na ta inštrument, pa je, da mi gre kar dobro od rok. To me spodbuja, da se potrudim več vaditi in se tako še več naučiti.

Igranje kitare name vpliva zelo pozitivno, saj krepi mojo vztrajnost. Na primer, ko mi ne uspe zaigrati ali že samo držati kakšnega težkega prijema, vseeno vztrajam in se še naprej trudim. Ta večina mi pomaga tudi v vsakdanjem življenju, ker je tam tudi pogosto treba vztrajati in vztrajati. Poleg kitarinega vpliva na mojo vztrajnost že ob samem igranju nanjo čutim sprostitve telesa, predvsem ob tistih mirnih, kdaj pa tudi agresivnih zvokih, ki jih izvabim iz nje. Včasih že, ko jo samo vidim, začutim zvoke in ritem, ki se jih sliši, ko nekdo ubira strune.

Poleg dobrih in prijetnih stvari me včasih igranje kitare lahko razjezi, znervira ali pa mi celo povzroči fizično bolečino. To se mi zgodi, ko mi ne uspe dovolj dolgo držati določenega prijema. Ali pa takrat, ko niti ne morem sestaviti pravega vrstnega reda prstov na levi roki, kaj šele, da bi ga lahko držal. A na srečo se to dogaja vse redkeje, saj postajam vedno spretnjši.

Pogosto pa mi kitara pospeši kreativno razmišljanje. To se zgodi takrat, ko mi kakšnega takta ne uspe zaigrati pravilno in si izziv poenostavim tako, da najdem drugo pot okoli ukazov, ki mi jih dajo note. Včasih malo spremenim prstomet ali pa kakšen prst postavim na vrat kitare hitreje kot druge. Včasih pa na malo manj kreativen način samo vprašam mamo. Ona skoraj vedno ve, kateri način igranja je boljši, kateri pa slabši. Če pa še ona ne ve, imam na voljo še

pravega učitelja za kitaro, ki vedno ve, kaj je prav in kaj ne.

Igranje kitare spodbuja mojo kreativnost tudi na povsem drugih področjih, ki z igranjem kitare sploh niso povezani. Kadar igram skladbo, ki jo že obvladam, me to pošlje v posebno stanje sprostitve, kjer več ne razmišljam o notah in prijemih. Tam razmišljam o drugih stvareh, izzivih, nalogah. Tako pogosto dobim zelo dobre ideje za kakšno predstavitev za slovenščino ali geografijo. Drugič pa mi med igranjem uspe v glavi rešiti matematičen račun, ki ga prej nisem znal. Taki primeri so dokaz, da mi kitara pomaga pri veliko drugih stvareh.

Ko igram na kitaro, je običajno zelo prijetno. Telo se sprosti in nekako zmechča. Ko pa mi kdaj ne gre od rok in se počutim slabo, gre telo v neke vrste čuden krč. Takrat se lahko zelo razjezim in se hočem kitare čim prej znebiti.

Vendar se kmalu spet vrnem k igranju nanjo in če mi uspe, se počutim še bolje, kot če bi mi uspelo že prvič. Tak uspeh mi res poveže vse dele telesa med seboj. Zdi se mi, kot da moje roke oziroma prsti igrajo možganom, njim se pa to zdi sproščujoče in mirno. Zato v prste pošljejo signal, da je prijetno in tako prsti samo še bolje igrajo.

Edo Firm

6.b, OŠ Mozirje